

SZÍV ERNŐ

Édesapám énekel

Édesapámat éppen akkor hagyta el édesanyám, amikor megszállt az udvarházban egy pap. Rendes embernek látszott isten embere, piros arcú volt, szépen beretvált, adott dollárt édesapámnak, aki gyakran énekelt, de amikor édesanyám elhagyta a másik költő miatt, már nem is akarta abbahagyni. Én meg csaknem megőrültem, nem lehet ennyit dalolni. Mire való ennyi ének?! Enyhít bánatot, szomorúságot? Aligha. Amikor édesapám énekelni kezdett, nem enyhült, még szomorúbb lett, valósággal belelovalta magát a bánatba, hopp, megállok, ezt szépnek tartom, a megfogalmazást, lovalni, belelovagolni bánatba, szerelembe, halálba, öröklétbe. A zöldbe. A vakító, csikorgó télbe. Hazába. Otthontalanságba. Úgy tudott lovagolni édesapám, mint egy herceg, pedig бүдös bunkó volt adott esetekben. Egyáltalán belovagolni akárhová. Költő az, aki belelovagol a versbe? Ha csak szamara van, Sándor? Vagy az se, egy sánta kecskéje, sovány kis aranyhala, ami úgy verdes a szív fölötti zakózsebben, mint egy lírai defibrillátor? Én még soha nem lovagoltam, de fogok. Édesanyám egy másik költővel szökött el, az is sokat énekelt, mint édesapám, de föl nem foghatom, hogy édesanyámnak miért kellett az a költő. Ért annyit, mint a papa? Anyuka elhagyott engem, a rohadt kis hűgaimmal egyetemben. Az a másik költő is alacsony volt, és бүдös, görbe volt a lába, összevissza beszélt, meg volt győződve a fontosságáról, furcsán csillogott a szeme, itta a kumiszt, mint a vizet. A másik költő is meg volt bántva, hogy a többi igric így meg úgy. Azok! Jobb várak, gazdagabb falvak, adakozóbb földesurak, bejárnak a királyhoz! A másik költő is csalt, lopott, hazudott, és akkor volt a legidegesítőbb, amikor őszinte és becsületes akart lenni. Amikor hágtá édesanyámat, olyanokat suttogott a fülébe, hogy az ég is pirult, a saját fülemmel hallottam, ilyeneket édesapám is hörgött, csuklott és ordított. Szép volt az én édesanyám, de nem annyira. Mennyire szép egy anya. Miután édesapámnak adott dollárt az a pap, nem is keveset, ő leült mellém a szalmás vacokra. Simogatta a homlokom. Néha meg is ütött, szokta. Aztán azt mondta, szinte csak magának, ma szép verset daloltam el, fiam. Nem érti senki. De rendesen megfizettek. Senkinek ne mondd, ezt is anyádnak köszönhetem. Pedig már a dilettáns senkiházinak teszi a szépet a бүдös kurva. Kicsit hallgatott, dőlt belőle a boróka. Jól van, fiam, aludj. Álmodj szépeket, csilingelést, guruljanak a besenyőfejek. Most kicsit elmegyek. Keresek új anyát neked.

Ps. De lehet, hogy fordítva volt. Hogy Édesanyám volt a költő, és Édesapám lett hűtlen hozzám.



EL KAZOVSZKI: KERESZT
1987, olaj-farost, 50×45 cm, magántulajdon